

Nr 357.

Av herr **Flyg m. fl.**, *angående upphävande av stadgandet i 17 kap. 32 § rättegångsbalken att brottmål må i vissa fall kunna lämnas till framtiden.*

För någon tid sedan fälldes vid Stockholms rådhusrätt en dom, vilken onekligen väckte ett visst uppseende. En person, vilken, såsom misstänkt för visst brott, intagits i häkte, blev, då rådhusrättens dom föll, varken fälld eller friad, utan ställdes hans sak på framtiden. Sedan domen överklagats i hovrätten, upphävdes därstädes domen och personen ifråga frikändes. Utan att i något avseende uttala oss om detta fall som sådant, synes oss fallet ifråga likväl tala för att frågan om en ändring i gällande lag kommer under prövning. I rättegångsbalkens sjuttonde kapitel, 32:a paragrafen säges: »Nu är i svårare brottmål, mer än halvt bevis emot den som anklagas, och nekar han ändå gärningen, finner domaren, att fara är om mened; lämne saken till framtiden, då den uppenbar kan vardas.» Den person, vilken misstänkt för brott blir dömd efter ovan återgivna lagbestämmelse, råkar på grund härav i ytterst svåra förhållanden. Hans möjligheter till försörjning är genom denna dom mycket försvårade. Stadfästes domen i högre rätt, har vederbörande faktiskt erhållit ett livstidsstraff och möjligheten till ändring är minimal. Då vi anse, att en dom bör vara antingen fällande eller friande och då här berörda paragraf, även om den mycket sällan tillämpas, medför mycket vådliga konsekvenser för den därav drabbade, få vi med ovan anförda synpunkter föreslå,

att riksdagen i skrivelse till regeringen måtte hemställa om en sådan ändring av rättegångsbalkens kapitel 17, att bestämmelsen, att ett mål kan ställas på framtiden, utan att den åtalade varken fälles eller frias, utgår ur rättegångsbalken.

Stockholm den 21 januari 1933.

Nils Flyg.

K. Kilbom.

Edoff Andersson.

Viktor Herou.

Aug. Spångberg.

Verner Karlsson.

